

v torek, četrtak in soboto
izbaja in velja v Mari-
boru brez polivanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . 4 . . —
za četrt leta . . 2 . . 20 . .

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . 5 . . —
za četrt leta 2 . . 60 . .

Vredniti in opraviti
je na slovenskem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:
Za navadno dravno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne krat-
ko, 3 kr., če se tiska krat-
ko, 4 kr., če se tiska široko,
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 87.

V Mariboru 27. julija 1869.

Tečaj II.

Tabor v Ormužu. Slovenci!

Skoraj bo leto tega, kar smo se v Ljutomeru pri prvem taboru pod milim nebom zbrali, pogovarjali se in sklepali o naših najsvetejših, pa tudi dozdej najbolj zanemarnjenih pravicah. Od tistega časa se je že več nego 85 jezer Slovencev v 7 taborih zbralo, kjer so enoglasno pod milim nebom izrekli, da hočejo biti zvesti Avstrijani ali ob enem pa tudi popolnoma ravnopravni z Nemci, Magjari in Italijani, da nečajo ne ene trohice več, pa tudi ne ene trohice menj narodnih pravic kakor jih ti 3 narodi v našem cesarstvu uživajo.

Mogočno se je razlegal glas teh 85 jezer naših bratov, ališe je bilo premalo dozdej. Treba je, da se mi Slovenci v vsakem mestu, v vsakem trgu, v vsakem okraji, v vsakej fari, tako rekoč v vsakej vesnici v tabore zbiramo, da ves slovenski narod kakor en mož na noge stopi in soglasno zahteva pravice, ktere mu gredo po Bogu in po pravu.

Iz tega obzira vas vabijo podpisani možje na tabor v Ormuž, kteri bo v nedeljo 8. avgusta 1869 ob štirih popoldne v Kečkovem logu pri cesti v Središče. Pogovarjali se bomo tam in sklepali o naših najsvetejših pravicah in tudi o raznih drugih nam vsem neizmerno potrebnih stvarih.

Vsak tabor je tako imeniten shod, da ne bi ga smel zamuditi nihče, kdor koli more z domu!

Torej na noge, slovenski možje! posebno vi iz ormuškega, ljutomerškega in ptujskega okraja, vsakdo naj pride, bodi si kmet, želar, nagornjak ali vincar, v nedeljo 8. avgusta popoldne na tabor v Ormuž!

Samo ako bomo na jezera in jezera zbrani Slovenci povsod po besedah sv. evangelija na tiste dveri trkali, skozi ktere se gre k našim narodnim pravicam, bodo se nam gotovo enkrat odprle! —

Dr. Ivan Petovar, odvetnik v Ormužu. — Ivan Kukovec, posestnik, okrajni zastopnik in šolski svetovalec v Ljutomeru. — Davorin Stanič, posestnik v Hardeku. — Ivan Farkaš, posestnik, župan in okrajni odbornik iz Ilijaševca. — Matija Horvat, krojač v Ormužu. — Andrej Rajh, posestnik in župan iz Pristave. — Andrej Zidarič posestnik v Hardeku. — Dr. Anton Klemenčič, župnik, okrajni odbornik in šolski svetovalec v Ljutomeru. — Jurij Masten, posestnik v Pušincih. — Vekoslav Hercog, zdravnik v Ljutomeru. — Jožef Munda, posestnik v Pušincih. — Vatroslav Mohorič, posestnik, župan, okrajni zastopnik in šolski svetovalec iz Podgradja. — Davorin Grivec, krojač na Hardeku. — Ivan Rajh, posestnik na Cenu. — Blaž Štiberc, posestnik v Pušincih. — Anton Rotar, posestnik in župan v Cezajnevcih. — Andrej Habjanič, posestnik na Hardeku. — Jožef Hanželič, posestnik na Hardeku. — Ivan Novak, posestnik in župan iz Vogričevca. — Jožef Seifrid, posestnik, okrajni zdravnik in zastopnik v Ormužu. — Andrej Filipič, po-

sestnik in župan na Cenu. — Gašper Majbenič, župnik v Ormužu. — Andrej Polanič, posestnik in župan v Presiki. — Janez Simončič, podžupnik v Ormužu. — Jurij Gšela, posestnik in župan iz Noršinec. — Blaž Gruškovnjak, biljezniški koncipijent v Ormužu. — Anton Bežan, posestnik, župan, in okrajni zastopnik iz Krištanec. — Blaž Sova, posestnik in krčmar v Ormužu. — Anton Božic, posestnik in okrajni šolski svetovalec iz Radoslavca. — Matija Fric, okrajni zastopnik in župnik pri sv. Miklavžu. — Franc Jurinec, posestnik in okrajni šolski svetovalec iz Veržejskega trga. — Ivan Stoeger, posestnik, okrajni zastopnik in zdravnik v Ormužu. — Ivan Kardinal, posestnik v Pušincih. — Dr. Ivan Magdič, posestnik, okrajni zastopnik in zdravnik v Ormužu. — Ivan Dragotin Huber, posestnik in knjigovez v Ljutomeru. — Franc Jakl, posestnik v Središči. — Ivan Kosi, podučitelj v Ormužu. — Vekoslav Šonaja, posestnik in okrajni odbornik iz Veržejskega trga. — Jožef Lesij, posestnik in župan v Pušincih. — Jakop Zidarič, posestnik in župan na Humu. — Ferdo Goričan, posestnik in usnar pri Veliki nedelji. — Davorin Petek, trgovec pri Veliki nedelji. — Dr. Jakob Ploj, odvetnik, veliki posestnik in načelnik okrajnega zastopništva v Ljutomeru. — Jožef Moharič, veliki posestnik, okrajni zastopnik in župan v Hermancih. — Matija Zemljč, posestnik in trgovec v Ljutomeru. — Ivan Bedjanič, posestnik in župan v Obržu. — Ivan Vučina, posestnik, sodar in občinski odbornik v Ljutomeru. — Ivan Kosajnc, posestnik v Pavlovcih. — Dr. Valentin Zarnik, odvetniški kandidat in deželni poslanec v Ljutomeru.

Duhovništvo v narodnem in političnem oziru.

Poluknov v daleki minulosti dušno življenje našega naroda vidim na slovstvenem pozorišču skoro same duhovnike noseče žareče svetilo blažilne vzgaje in osrečilnega nauka, svetelce verojaj in umov v gostih mrakovih sive davnosti. Ne verjemši, ka bi Štridarčan Jeronim le črko slovenskega napisal, toliko menje, ka bi oča bil slovanski glagolci, vzhajam na vrhoč brezpežne radosti in poštene dovoljnosti, kedar kličem v pomnež in razgrebam zakrivalo ugodnih prikazni 9. stoletja, v katerem ste počeli blažiti srca in misli nekdanjih praočev na obzorji slovanskega sveta preleščeci zvezdi, prva poselnika naša spevajoča veličanstva božja v slovanskih glasovih, pišoča svete knjige Slovanu v umevni besedi, ustanovivša, kljubu mnogoterim nasprotniškim oviram narodni jezik v vršitvi najsvetejših daritev, česar niso dognali ino-rodniki; zgodovinski listovi pričajo, ka je brizinske spomenike, najstariši biser slovenskih rokopisov, napisala duhovniška roka, supraselski rokopis sestavila svečeniška zvedenost, skladala spise kesnejše dobe, ka je za obnove počela iznova buditi zanemarnjen in od učenjakov jako pozabljen jezik slovenski, opiraje se žalibog na nenarodno podlogo, poprek do Kopitarja, je malokdo

Listek.

Nekaj o ljubljanski „inteligenciji“.

II.

„Let us begin by the begining“, pravi neki Lord Byron, o katerem smo tudi mi, „na pol civilizirani“ Irokezi na Slovenskem, njega dni pripovedovati čuli v njegovem „Don Juan-u“, kar se po slovenski pravi: začnimo z začetkom, to je z glavnim junakom. Držimo se tudi mi Byronovega uvoda in začnimo brez ovinkov s pravim začetkom „inteligencije“, z generalom Dežmanom.

Ko sem bil še majhen dečko in sem po ljubljanskih ulicah privkrat počasi kakor ribniški Belec s svojim očetom okoli po mestu „španciral“, vprašam jih začuden: kdo pa tu notri stanuje? ko videm pred velikimi vrati še večše hiše dva vojaka resno in ponosno semtrtje korakati. Tu notri so pa gospod „negeral“, to so tisti soldaški gospod, ki so čez celo armado, kteri imajo pravico jih vsakemu vojaku 25 odzad odmeriti dati, ako jih je ravno volja; to so visok gospod! Vprašam nadalje: Ali pa kjer general stanuje, morajo biti tam povsod pred hišo stražniki? Ravno to je gotovo znamenje, odgovorijo mi oče. Aha! dobro, to si bom zapomnil, mislil sem si sam pri sebi, za pozna leta, da ne bi se nikdar pred tako hišo nespodobno obnašal, kajti bi me znala temno gledajoča, brke si vihajoča stražara zgrabiti in me tje pahnuti, kjer je škripanje z zobmi in kjer po kotih pajek mreže prede. —

Precej časa me ni bilo več v beli Ljubljani. Ko se nedavno o polnoči po železnici pripeljem in zamišljen iz kolodvora proti domu skoz Blatno vas korakam premišljevaje, kje bi zdaj kako prijateljsko veselo društvo našel, zadenem pred neko hišo ob ročaje, ki pred njo stojé. Hitro planeta na me črna dva stražnika kakor gavrana, ter strašansko zakričita: Kaj iščete, Vi nasrečnež, pri tej hiši?! Osupnen postojim in spominjaje se hiše, o kteri sem pred 30 leti od svojega očeta zvedel, da v njej general stanuje, nehoté črna moža s trepečim glasom pitam: Pa ne da bi bili tu „negeral“ na kvartirju? Da! da! general stanujejo tu, — zagrmita oba soglasno — pa kakšen general! general „inteligencije!“ to so slavni general Dežman! Pri-

teh imenitnih besedah sem mehanično kakor avtomat slannik ponižno in pohlevno raz glave snel kakor 1848 in 49. leta, kader sem šel mimo podobe oča Radecka ali pa bana Jelaića. Ko črna možkarja na meni tako spoštovanje pred generalom „inteligencije“ opazita, nasmehljata se zadovoljno, spustita me in drug drugemu, ko jaz odidem, na uho dosti glasno prišapne: ta-le mora biti pa preklet nemškutar, da se že celo pred Dežmanovo hišo odkriva! „Prekleti nemškutar“, „prekleti nemškutar“, mi je donelo po ušesih, — aha, mislil sem si, generali in stražarji niso zmerom enega in istega mnenja, za to so mi tudi že oče pred 30 leti pravili, da ima „negeral“ pravico, kader ga je ravno volja, vsakemu stražarjev jih 25 nametati. Oh, če ima srditi general Dežman tudi to pravico v armadi „inteligencije“ in če mu jaz tega stražarja izdam, dobil jih bo ne 25, temuč 2500! Ko premislim strašno število 2500 na eni strani, na drugi pa strašno razkačenega in srditega generala „inteligencije“, kteri zdaj upaden, suh in žuto-zelen svoj žolč v Blatni vasi nad nevhvalnim slovenstvom kuha, kakor nekdanj Wallenstein, Friedlandski in Hradšinu v Pragi nad nevhvalnostjo Ferdinanda II., začela me je kar kurja polt po hrbtu oblivati, lasje so se mi ježili in vesel sem bil v srcu, da sem se pred gradom strašnega vojvoda Blatnovaškega odkril, kteri bi v svoji nepopisani srditosti rad vso Slovenijo v tako izjemno stanje spravil, kakor je bilo tistokrat po celem svetu, ko je samo Noetova barka na vrhunec gore Ararat priplavala.

Ko se pohlevno in tiho področju strašnega Erazma Blatnovaškega izmaknem, pridem v tiste pokrajine narodno-slavnega šempeterskega predmestja, kterm se prvi: Od znamenja doli in Krvavja dolina, kjer ne najdeš pravega nemškutarja, še manj pa nemškutarice, ako bi vse prebivalce pod drobnogled Blatnovaškega generala spravil. Neki Deutsch-Michel se hoče pred vrlim Šempetrčanom producirati, kako se nemškutarski „walzer“ pleše, pa je mož ravno tako nevkreten in robast, kakor medved v basni, kteri je hotel odbežavši iz kletke svojim sobratom medvedom v gozdu pokazati, kakšnih plesnih umetnosti se je v mestu naučil. Pa oče Deutsch-Michel in mestni oče Sakrajschegg sta oba na tisti stopinji izobraženosti, kakor so bili škofje pod francoskim Dragotinom velikim in hrabri vitezi srednjega veka. Ako bi armada „inteligencije“ tudi topničarstvo imela, bila bi gotovo ta vrla možkarja „furbezna“ poleg. Ako hoče Deutsch-Michel

gojil in negoval narodno knjigo, ki ni bil duhovnik. Kdo še dnes najkrepše podpira kamor dušno tamo stvarno pridolke slovenske knjižnosti? Na to celo nemštvo in nemškutarstvo dosti jasno odgovarja, ki že je dotiralo v strastni besnoči in po svetu zijalo v tržečem brezumju, ka pravi, nikar ne podpirajmo siromaških dijačev slovenskih, ker ti se navađama poduhovnjijo. ter tako ponarodnjače, potle pa so našim švedravostim nasprotniki. Ponosno vzkliknem: ka še Slovenci smo, največ zaslug ima delajoče duhovništvo, ktero kot sinovi slovenskih roditeljev ni se izneverilo svojcem, nego ogrnovše se primerno omiko prepoznalo je dolžnosti do naroda; prava omika namreč goji in krepi rodoljubje, o čemur vsakdanja skušnja častno govori, vsaj neomikanec ali v omiki zavoženec nima srca niti uma za ono, kar je blago, kar je narodu koristno, nego vidi le sebe in svojo sebičnost nalik nemi živali ali zveri. Res pa tudi je, ka moške bivši našinci v dobrem pomenu, vsaj veljavni pisatelji duhovniki, dokler so rabili nabrane znanosti in dokler so jih te vodile, delali so za narod in ga ljubili, vendar pa pozneje pustivši knjigo zapuščajo narod, narodnost in jezik, košato dračje prepleta njihove dušne zaklade, bršljen se duše ovija kakor okoli možganske lukve. Take bire gospodje, ker se jim je utrjala svilna nit poprijemših se vednosti in napredka, ker so, bi rekel, vrženi iz kolnika, po katerem silno potočen kotač naglega časa nestanoma drči, včasih celo že kljubujo zdravemu in svobodnemu razvoju, pozabivši, ka so nekda hlepeli sami po največi svobodi. Kdor odtegne prijazno roko modricam, zročijo ga te temnim oblastnikom. — Tudi ne pogrešamo žalostnih primerov, ka narodnjaki duhovniki vzpenši se na nekoliko viši čin ohlajajo se za narod, ne skrbeti mnogo za to, ido li stvari krivo ali pravo, samo da jih nikdor ne moti v njihovi udobnosti. Koliko boda še je odtod do narodnega značaja, ali konči narodnega ponosa in čiste narodne zavednosti? — Kažejo se osobnosti, ktere zbog prekrhke čutljivosti mahoma obisnejo, ako kakšna resnejša beseda ali ostra vrtica jim križem zleti v tem ali onem sestavku, ki ni naslikana po njihovi volji in godu; tako ciclanje javlja le bolezen, ali da boljše rečem, osoj narodnega značaja, — takšim potem postopa negodna deca. Je li naše osrčje, toliko prbkim ožincem in toliko puhko privezano k ljubezni in volji rešiti in osrečiti slovenski narod, žalostna mu majka! Ta kužavost se opažuje na rahlejšem svrčevju in pekrejših panogah brez širšega razvitja, in ovaja duševno dečinstvo. — Mnogo so krivi duhovniki nameščeni na nemško-slovenski meji, ka se tuji živeli vali na naša tla, ter poplavlja slovensko narodnost; učilnice so imeli v rokah, toda na rušenje našega jezika: znane so prigodbe zloglasnega C., drugi pa niso dosti boljši. — Naposled še skeleča rana je opuštanost, vsled ktere sklepajo rodoljubi iz straha od viših osebnosti, toda kder se tako postopa, ondi je hlinjena rodoljubnost, slinjeno narodnjaštvo, farizejsko domoljubje, kar po očeh bije vsako poštenost in človeško dostojnost; taka objava ni prerodka v novi dobi, ki se navadno kaže pri narodnih nedušljivcih in uložljivcih. *)

Duhovništvo imajoče priliko in dolžnost vaditi se lepega slovenskega govorjenja moralo bi biti čisto ogledalo krasne besede in njene rabe v društvih na Slovenskem. Menda bi smeli tudi zahtevati mnogo več delavnosti in poprek dušnega gibanja od našega duhovništva za slovensko slovstvo, vsaj nam pričas dopušča izlazi v poletji gošče razgrebati knjige in pisek voditi. **) Kdo ne vidi potrebe, da opraviči vsak na sebi dično ime „duhov-

*) „Hišna knjižica“ od 1788 leta ima na str. 241. prašanje: Gdo je bil gda iznašel vrašvo suproti ulogu (gliedersucht)? Na str. 230. „uložjivec“; vidi Miklošičev Lexicon palaeos. pod besedoj: lešti: ta slovar iskreno priporočamo na branje slovenskim piscem.

**) Že dolgo mi roji in pleše po možganih misel, kako bi se dalo naše duhovništvo zbuditi na marljivo in stalno delavnost; najprimernejše se mi zdi ustanoviti učilno društvo, ktero bi pravno moralo vsakega družnika izbrati si predmet po svojem nagnenju in volji, ter se v njem skrbno uriti, vsaj do jedra mu sezati. Kako koristno bi se porabil čas preostali od urednih in stanskih opravkov! Po takem bi

nik*, ki ima nalogo duhom delati, duh razvijati, dušne moči gojiti, ter tako narodu pomagati na svetlo; kdor kani le kmet ali seljak ostati, ni mu treba učilišč nadlegovati toliko dragih let. Pomirivno tolažilo, ka odlična večina hrani neokaljen narodni značaj.

Ustavna država daja kakor vsem pravnosposobnim državljanom tudi duhovnikom pravico delež jemati na raznih državnih in občinskih poslovi, ter krepko delati pomagati na korist in blagost državljanom in narodu, čegar sinovje so. Ker pa duhovništvo preučivše se prepisane nauke moralo bi višje stati v omiki razmerno proti navadnemu meščanu ali sosesčanu, zahteva se od njega večja dušna delavnost. Duhovniška vlada pa postavlja ovire, drži delajoče duhovništvo v tesnih ojnica, ali konči voljo naznanja, da se ne bi mešalo v politiške reči, vsled tega se ne more gibati povoljno in primerno dolžnostim človeške dostojnosti. Ta vlada se obnaša sevsema samovoljno, čeravno se je zrušilo državno in politiško samovoljstvo: kakor je sklepetal državni, takisto mora klesniti crkveni absolutizem, kteri je povse v opreki z načeli prvega nenasmenečnega krščanstva; na prepad samovoljstva v cerkveni vladi dolžen je pomagati vsak pošten in svoboden državljan, sicer se zdi, ka je tudi državna vlada naleknola lok proti njemu.

Kdor zahteva ali konči želi, da se dukovnik dejanski ne bi niti brigal za politiške reči, nikakšnega d-leža na njih imel, on zahteva, da binehal biti človek, ker vsak človek, toliko več omikanec, kakšemu bi treba bilo biti vsakemu duhovniku, mora imeti neko politiško mnenje, to je, ne sme mu biti enako ali vendar, je li nam se v državnem življenju godi dobro ali hudo in je li imamo dober ali lagoden ustroj, dobre ali zle zakone, iz kterih prihaja naša državljanska blaženost ali nevolja. On si mora želeti, da bi nam se dobro godilo v državljanskem pogledu, da bi tedaj imeli dobre zakone in dobro ustavo; kakor omikani mož mora vedeti, kteri zakoni so dobri in našim okloznostim primerni, in kot pošten mož mora se tudi po svojem prepričanju ravnavti v življenju, to je, mora pomagati k državljanski blagosti, vsemu zlemu pa se ustavljati. Je li duhovnik resnično to, čim se zove: starejšina, oča, mora mu biti sreča zaupanega ljudstva na srci, in ako ima pravo omikanost ljudi za dolžnost svojega pozvanja, mora mu tudi neogibno mar biti za državljanski napredek. To je res najgotovejša cesta, da bi se verstvu in duhovništvu pridobilo in zdržalo spoštovanje in ljubezen pri ljudeh, ako se narod osvedoči, ka duhovnik rabi svojo višo omiko na pravo blagost ljudsko, ka je pravi narodov prijatelj; duhovniku se tudi spodobi neukemu ljudstvu oči odpirati v državljanskih rečeh. Pogan je vsak-ternik, kdor zlorabi ljudomilno vero krščansko za orodje na prevaro in tlačjenje svojih sodržavljanov, ter tira samo finančno bogoslovstvo.

Dolžnosti proti Bogu in dolžnosti proti človečnosti in narodu se ne morejo deliti, in kdor pravi, ka Bogu služi, ljudstvu pa hoče na kvar biti, laže: crkev ni na svetu za se, nego za ljudstvo. Vedeti je, ka samovoljna crkvena vlada nikoli ni bila prijateljica niti svobodi niti njenemu narodu, vsakša taka samovoljna vlada sezajoča po posvetni moči in dohodkih ima ta kan, da bi ona sama uživala vso srečo in blaženost tega sveta, svoje vernike pa in podredjene duhovnike odkazovala samo na on svet. Žalibog živa istina je, ka občinstvo nekoliko uglednejše in omikanajše gleda na duhovnika kot nekšega gonetnika *) v sedanjem položaji, kar ne more ljubo biti njenemu v redu duhovniku. Brez zrušenja samovoljstva v crkveni vladi ni upazni na obnovo in popravro. Vsaka ustavna država ima politiške stranke, naša p. vladno, ulržno in narodno-svobodo miselno; duhovniška vlada ide navadama z državno ter nemo; preostaja nam narodno-

si v enem ali dveh letih pridobili samič v labodski vladikovini najmenje stotino pisateljev strokovnjakov; na vsakega pe ega gospoda menda smemo zanesljivo računiti. Bože mili! Kamo sreče naši knjigi! Bili se ta nasvet kazal prihčen, izreči re želja po javnih glasilih. Pis.

*) Augur. Mikl. L. p. pod besedoj: gonanje.

na narodni šempetrski barki po slovenskem morji plavati, zna se mu pripetiti, ako na vodi nemškutarsk piš in vriš vstane, kakor nekda preroku Jonasu, da ga narodni šempetrski mornarji iz svoje barke v morje vržejo, da od nemškutarije razjarene in razsrdene valove potolažijo, — da ga utegne potem kak krakovsk podkovan karf požreti, popolnoma rad dopuščam, in verjamem, da bi ga pa čez tri dni ta karf spet nazaj v šempetrsko predmestje ali pa celo v Kravjo dolino pljuul, tge mu pa jaz ne garantiram.

Vse te nevarnosti, ktere Deutsch-Michelu kakor nekda preroku Jonasu žugajo, premišljeva je in pretehtovaje, pridem pod okno sosedne narodne krčme v obče pod imenom „pri debelem botru“ znane, kjer se po francozkem pregovoru „les extrêmes se touchent“ včasih na večer general Dežman s celim generalnim štabom „inteligencije“, kteremu je na čelu Janez Klobasa, malo oddahne pri kapljici jugoslovanskega vinca, Dolenjca ali Hrvata, kakor njega dni oče Radecki v svojem gradu pod turnom. Pa je tudi zadosti vzrokov oddihati in popravljati sena večer, ako ima človek celi dan s komando armade toliko skrbi, da nekda ogljeno-črni lasje, sivi in beli postajajo. Pa kaj ne bi človek osivel in se postaral, ako ima v svoji armadi za čefa generalnega štaba takega izvrstnega častnika, kakor je slavni Janez Klobasa. Generala Križmanič in Henigstein sta bila napram njemu to, kar so zaprtki med lepimi pirhi.

Kteri god polk naj pride v Ljubljano v posado, čez tri dni bodo že vsi vojaki vedeli, pri kteri branjevki je najmočnejše žganjče in največ merica, v kteri so najdebelejšje klobasice in je najboljša vinska kaplica in kje je vse najboljši kup. V vsem tem je navadnim vojaškim polkom armada „inteligencije“ čisto slična in tako podobna kak r krajar krajcarju. Zvečer zapustijo v celih tropah svoje kasarne v kazini, „pri Lipi“ itd. in romajo k „debelemu botru“, kjer so velike, mastne porcije in kar je glavna stvar: še enkrat boljši kup, nego pri njihovih „maktajnarjih“ v ravnokar navedenih kasarnah. Zato so pa tudi ti nesrečni „maktajnarji“ na večer jako zle volje, posebno ta v glavni kazinski kasarni. — Kjer je boljši kup, kjer so večje in boljše porcije, tje hrabre vojake „inteligencije“ magnetično vleče kljub so-

kolovskim rudečim srajcam in vatreno-narodnim dekletam, — tu se mora reči: naturam si furca expellas, tamen usque recurret, — po slovenski prestavljeno: kjer je boljši kup, tam najdeš slavnega Janeza Klobaso, čefa generalnega štaba „inteligencije“.

Približam se tiho na prstih oknu in pogledam v razsvetljeno sobo „debelega botra“, kjer je bil velik šunder, krik in vrisk, popevanje in goslanje in trobentanje tako, da bi bil človek lahko na prvi hip mislil, da bleđi vpadeni vojvoda Blatnovaški s celim svojim častništvom uspomeno zmagonosnih bitek na Ježici in na Janjčem svetkuje. Ali bilo je ravno narobe: ni bilo videti od „inteligencije“ niti generala, niti slavnega Janeza Klobase, niti Turnička I, II. ali III. niti velikega profoza Vidica, niti brumnega Zdesar-vega Jurija, niti frajtarja Konschegga, še celo vicefrajtarja Šetino ni bilo mogoče n-kjer izvobati, — to da od vseh kotov so v oči segale same rudeče sajce in mladi „na pol civilizirani“ ali ob enem resnobni in odločni obrazi. Premišljeval sem, kaj to pomeni, da je denes pri „debelem botru“ zbrano „neinteligentno“ in kar veselja neumno národno občinstvo? Strašen bas za nizo je ravno prepeval Blatnovaško himno, ktero je že njega dni neki tugujoči Jocosus Blatnovaški v „Don Quixotte“ na brunih pred dunajskim Schottenthor-rom sedeč brundal, ktere himne vzvišeni tekst je tale:

Tomaz, Tomaz,	Če jih prodas,
Kam krevljaš?	Dam' ne znaš;
V Blatno vas	Če jih sneš,
Po par klobas,	Dam' ne smeš!

Sokola Sršenov Boštijan in Brencljnov Jaka sta kakor srbska slepa na gosle igrala in milo prepevala:

Eduard und Kunigunde,	Kapital und Intelligenz,
Kunigunde und Eduard!	Intelligenz und Kapital.
Lisasta krava,	Oba bi plesala,
Brezasti vol.	Pa nobeden ni znal!

Grundam in duhtam, kteri bi bil vzrok take gungule pri „debelem

jo priporočuje ostalim duhovnikom trde, ka je vsaka oblast od Boga in ka je treba ji biti pokornemu: toda dnes druga poje; o udrži stranki, čije ljubezen in pravičnost do nas Slovencev že je večkrat glasno govorila in nam vošči sprehod v senčnih krajvih, niti ne zinemo; prestoja nam narodno-svobodomiselná stranka, ktere se drži največi Jugoslován z družiki svojimi, omikani Slovenci, Čehovi. Smolkini Poljaki, slovanska stranka na Ruskem in poprek vsi pravi omikanci na svetu; ta objemlje pravičnost, svobodo v dičnem pomenu, očiščene nazore, ki se skladajo z načeli zdravega razuma in z neokaljenim verstvom, ter pospešuje blagost narodovo, — vse drugo je nazadnjaštvo, mračnjaštvo, tlačenje, samovoljstvo, krivičnost, devanje v sužnost in robstvo, v katerem jih mnogo trpi in se moči na mastni podkrm nekternikom.

Dopisi.

Iz Ljubljane 25. juli. [Iz. dp.] — Izvrstni ljubljanski fotograf g. Ernest Pogorelec je te dni dovršil podobo vižmarskega taborja, in menda se bode skoraj prodajala. Nasredi je naobražen tabor; ob krajih se v mojsterskem fotografem izdelku vrsté govorniki gg. doktorji: Bleiweis, Kosta, Vošnjak, Tonkli, Zarnik, Razlag, Noli in Premerstein. Čelo ima pod cesarskim orlom besede: „ne udajmo se!“ — „Zedinimo se!“ Spodaj je pisano: „Živela Slovenija!“ Nadejati se je, da se te podobe mnogo razpróda. — Ljubljancem je Bog dal, če ne vseučilišča, vendar vsaj dovolj profesorjev. Kajti profesorje imenujemo vse, kteri učé na obéh normalkah, na obéh realkah, ter na gimnaziji. Če ti gospodje res tudi niso vsi enake učenosti, vendar je vsemu naloga: nauk na javnih učilnicah. K njim se je v Ljubljano zadnje čase pridružil glasoviti magik K r a t k i — B a š i k, kteri se tudi imenuje profesorja, kar zopet ni toliko čudo, ker je navadno po vsem svetu, da si ti može nadevajo imena, kakoršna jim je koli drago, o čemer se nikdo ne spotika. Naposled je v Ljubljani še nekaj profesor, namreč g. Š m i d l, o katerem se nič ne vé, kje je prebil profsorske izkušnje, a to se dobro vé, da prvič ne uči na nobeni javni učilnici, in da si je drugič vendar utrgal ponosno ime: profesor, do ktereга bi trnovski učitelj morebiti imel več pravice nego Šmidl. — Ker je že govor o profesorjih, nam ni svobodno pozabiti niti ljubljanskih dijakov, o kterih je denašnje čase toliko povedati. Sedmošolcu K., o katerem smo pisali v zadnjem listu, da je ostal iz učilnice, niso oponašali drugega, nego da je národen ter na sumu, kakor bi dopisoval v „Slov. Narod“ in v „Brencelj.“ Na ljubljanski gimnaziji letos v obče, zlasti po nemškutarski promemoriji, gospodari taka drakonska stragost, da se z drugim odredom preti vsacemu, kdor je naróden, ako ni tičal zmerom domá, kakor božji vólek v svoji luknji. — V Ljubljani so bile do zdaj štiri pokopne bratovščine, kterim se je plačevalo samo po nekaj malega letnine, a po smrti vsacega izmed rodnje (familije), ako sta roditelja bila vpisana tudi za otroke, opravilo se je do zadnje trohe vse, česar potrebuje mrlí; tudi maše so se za njim služile. A gosp. Doberlet, da — si Krakovčan po rodu, vendar dober nemškutar, lani s turnarji bivši v Méguši ter na Ježici celó nekaj malega ranjen, osnoval je po drugod že navadno napravu, da mrlíče namreč vozi pokopavat. Razprhnil bi o tej priliki rad štiri poprej rečene bratovščine, ki imajo vse vkupej nad 30.000 glđ. imovine, ktera je last žive-

botru“, — kar se na enkrat spomnim, da je denes sv. Petra in Pavla dan, da je „bob“ na šepetrskem predmestji.

Ko se tega zmislim, planem med veselo društvo, ktero je bilo radosti vse po konci in jamem pripovedovati dogodke svojega romanja skoz Blatno vas, kakor bi Nemec rekal: „vorbei an jener grauenhaften Burg, wo da hauset der böse Ritter Apel vom Witzthum.“ Na to mi pripovedujejo vsi soglasno, da se kaj tacega vsakemu pripeti, kdor gre po noči zdravnika g. Ves-a iskat, kteri po nesreči poleg generalovega grada stanuje. — Vsled tega predloži g. Sršen, da se Blatnovaška himna takole spremeni:

Tomaž, Tomaž,	Če jih oddaš,
Kam krevljaš?	Dam ne znaš;
V Blatno vas,	Če greš k Ves!
Po par plamaž.	Dam' ne smeš!

Na to pravi nek bradat Sokol: Stara Blatnovaška himna je že zavoljo svoje starosti častljiva in úsesom in sru Blatnovaškega naróda ljubljena; ali ta z novim tekstom bo še ostrejšé kakor rusovska prepovedana, za to bodo že „inteligencije“ polkovnik gospod Turníček secundus skrbeli. — V tem se je potlej celo društvo zedinilo, da bi bil to neizmeren, nenadomestljiv zgubitek za celo jugoslovansko slovstvo, ako bi se po preteči prepovedi novi tekst te uzvišene pesmi zanemari, ali celo popolnoma pozabil: treba jo je vsaj kjegod občinstvu prijaviti. To častno nalogo sem jaz zdaj kakor drugi Hanka v kraljedvorskem rokopisom tu v „Slov. Narodu“ spolnil.

Društvo se je potem umirilo in me je začelo lepo takole prositi: Vidiš, dragi prijatelj, ranjki Malavašič — Bog mu daj večno luč, mir in pokoj! — nam je popularno napisal životopis oča Radecka, g. Alešovec nam je ustregel z bitko pri Visu in s cesarjem Maksom, — povej nam tudi Ti kaj iz življenja slavnih mož iz armade „inteligencije“ kakor: vojvode Blatnovaškega, Janeza Klobase, Turnička I., II. ali tudi III., fótira Konscheggga, itd., poslušali bomo, ako ne bo poprej konca, 3 dni in 3 noči zaporedoma, na kakšni način so ti može tako „inteligentni“, mi pa take neumni, bedasti in na pol civilizirani postali; to ni šlo kar tako samo ob sebi, tu so že v zibelki prekonatorne moči sodelovale. — Rad ustrezem društvu, vsedem se za mizo, v sredino vse v moja usta zamankneno preži kakor v „tisoč in ena noč“ v Šeherezado in jaz začnem pripevedovati.

Mane — tekkel — fares.

čih družabnikov, ki so torej zaradi tega zeló nevoljni. Marijna pokopna bratovščina je denes o tem zborovala. Mi zeló dvojimo, da bi se Doberletu posrečilo, dobiti ktero teh bogatih društev, ktera so do zdaj nabrani imetek shranila v tako gotove roke, da ga nikakor ne mogó izgubiti, kar bi pri Doberletu ne moglo tako gotovo biti, ker početje njegovo je zasobno (privatno.) —

Posilni napadni Huynovih vojakov na ženske osebe se zmirom še ponavljajo, kakor poprej. O tem so zastoj vse tožbe, zastoj vse bičanje po slovenskih novinah; o tem vedno molčita uradni list „Laib. Zeitung“ ter na pol uradni, iz dispozicijskih novcev podpirani „Tagblatt“, — in o čemur ta dva molčita, o tem dosledno molči tudi vlada, molče vojaški in nevojaški uradovi. — Bilo je v sredo (21. dan t. m.), ko je neka mati z mlado hčerjo šla ob 9. uri zvečer nad Kozlerjevim vrtom za zidom ob kraji podturnskega smrečja. Nagloma iz goščave planetá dva Huynovca na deklico, ktero bi gotovo bila materi iztrgala, da se v tem hipu na njeno srečo ne prikaže Kuhnov naddesetnik (feldvebelj), ktereга se je deklica trepetaje oklenila. Ta z eno roko prime deklico, z drugo potegne sabljo, s ktero Huynovca v geb za podí. Čujemo, da sta ženski od boljših stanov.

Kakor se za trdno pripoveduje, kranjski c. kr. namestnik, g. Konrad pl. Eybesfeld 11. dan t. m. res ni vedel nič, da je Pajek vojake na Ig poslal. Zvedel je to še le, ko so bili Huynovci že na izžanski cesti; povedalo se mu je zasobno ter po naključji na kolodvoru, ko se je z rodnjo baš hotel že odvesti po železnici na svoje štajerske graščine, na kar se je naglo v mesto vrnil. — Kak bode zvršetek Pajkovo-beriško-žandarskega neréda na Igu, ni še uganiti. Bilo je do zdaj na odgovor poklicanih samo še nekaj domovitih gospodarjev, kteri so se potlej zopet domu vrnili. — Za razpisano službo policijskega komisarja v Ljubljani je bil poprosil tudi prejšnji komisar, državni poslanec g. Luka Svetec, kteremu je na mestu nje zdanji mestni odbor dal samo po 200 gold. pokojnine (penzije) na leto, o gosp. Peroni službo s 1000 gl. plače in z naslovom magistratnega svétnika. Radovedni smo, bode li slovenska večina krajskega deželneга odbora tudi tako brezozirno po svojstvu „nove dobe“ postopala z nemškutarji, ktere ima tako v roci, kakor je mestni odbor imel Svetca? — „Tagblatt“ 24. dan t. m. dr. Zarniko-ve mu govora o trebanjski volitvi, razglašenemu po „Slovenskem Narodu“, podtiče, da se ni tako natisnil, kakor ga je dr. Zarnik govoril, nego da so se mu pred natisom izruvali strupeni kačji zobje. „Tagblatt“ to dela samo zatega delj, da trebanjskega Podboja ovadno ščuje na dr. Zarnika. In ta, z uradnimi novci podpirani ovadnik sme naše novine dolžiti, da ovajajo nemškutarje! On sme „Slovenskemu Narodu“ v oči metati nesnažno surovost. Ako „Tagblatt“ še ne ve, kaj je nesnažno in surovo, naj malo pogleda sam v svoje liste, kjer najde te hrane toliko, da jo prebavi samo njegov nemškutarsk želodec, a sicer nobene slovanske novine. Dalje naj se malo ozre v knjižico, ktero so te dni izdali Čehi, posvečeno blagorodnim nosovom njih ekselencij dunajskih ministrov, za odgovor vladnemu prizadevanju zaradi česke sprave. Tu more najti samo plemenito, iz dunajskih novín izbrano, po gnoji in žganji lepo dišeče cvetje. Dober tek, „Tagblatt“!

Iz Beljaka 17. julija. [Izv. dop.] (Volitev v okrajno šolsko sve-tovalstvo.) Da so Slovenci mož-beseda in Nemci figa — može, se je pri denašnji volitvi zopet prav jasno pokazalo. Pred volitvijo se snidemo vsi učitelji v deški šoli, da bi se zavoljo volitve sporazumili. Naši Nemci so se tukaj tako pravicoljubni kazali, da smo se čudom čudli, kajti rekli so: „Nas je dve tretjini, Slovencev pa ena tretjina, skrbeti tedaj moramo, da tudi Slovenci svojega zastopnika v okrajno šolsko nadvorníštvo dobé. Da bi pa Nemci svoje zmage gotovejši bili, naprosili so nas z žnjimi gg. Šolca in Grünvalda (Nemca) voliti, nasprotno pa obljubili g. Lesjaka (Slovence) voliti, kar smo jim radi pritrili. Še preden se v okrajno glavarstvo k volitvi podamo, zapazi eden Slovencev, da Nemci na svoje volilne lističe Tranegger-ja mesto g. Lesjaka (Slovence) zapisujejo — opozorujemo jih, da ne moremo z njimi voliti, ako ne ostanejo mož-beseda; zdajci izbríšejo g. Tranegger-ja in zopet g. Lesjaka napišejo. Po dokončani volitvi se je zvijača očitno pokazala, da so Nemci trenutek pred volitvijo, bez da bi bili mi Slovenci zapazili, v tretjič g. Lesjaka izbrisali in g. Tranegger-ja napisali. Nijeden Nemec ni volil Slovence, kakor so poprej obljubili, vsak od nas Slovencev pa dva Nemca. Naš narodni kandidát je padel z 21. glasi — naspročni Tranegger jih je dobil 27, gg. Šolca in Grünwald pa sta bila z ogromno večino izvoljena. — Mi mejači nemškega „rajha“ sicer poznamo Nemce, da so pa tudi nemški učitelji odgojitelji mladine taki brez značajniki, tega šiniti sanjali nismo. Gotovo so to može, ki vedo mladini v srca vcepiti ravnopravnost do vseh narodov. Slovenci! napnimo vse žile da se zedinimo, — sicer z Bogom Slovenija!

Politični razgled.

V delegacijah je poročevalec Van der Strass nasvetoval naj ima diplomatičen poslanec v Parizu 10.600 gold. menj plače na leto; dalje je kazal, da se tudi po drugod daje manjše vsote izbrisati in tako prihraniti 16.800 gold. Ti nasveti in več drugih v enacem smislu je bilo zavrženih. Samo poslanstva v hanseatskih mestih Oldenburgu in Braunšvajgu je odpraviti skleneno. — Ogerska delegacija je posvetovala se o vojaški granici in o vojnih fondih, ktere bode posebna komisija imela pregledati.

Iz Česke ga dunajski listi vedó povedati, da skrivni narodni odbori judom žugajo, ako ne bodo glasovali za narodne kandidate. — „Slovenska lipa“ namerava 8. avgusta po vsem Českem napraviti taborov; najbrž jih ne bo dovoliti hotela.

Na Hrvaškem so se imena nradnikov nove deželne vlade vendar enkrat srečno sestavila.

Preiskalna komisija italijanskega parlamenta je svoje delo dokončala in izrekla, da se ni skazalo, ka bi bil kak poslanec v znani tabakov r. emščini goljufivo, ali podkupljivo vdeležil.

Iz Pariza se v „Osten“ piše kot glas, da Beusta pričakujejo tam ter da bi to potovanje Beustovo v srce Francoske v zvezi bilo z vojevitim govorjenjem maršala Niel-a.

Iz Francoskega novejših važnih reči ni. Opozija se ne more zediniti, in to je žalostno za prijatelje svobode. Napoleon pojde zopet v Chalons, kjer je zbrano njegovo vojaštvo in njegov stričnik pojde potovat po Nemčiji.

Nemške novine pripovedujejo iz Rusije, da so Kirgizi v velikih množinah ustali zoper Ruse. Ker peterburški časopisi o tako nevarnem stanju vpora nič ne vedo, je najberž cela reč navadna raca, katero so Poljaki po evropski vodi spustili.

Na Španski kem narašča gibanje, ki hoče Don Karlos-a na kraljevski prestol povzdigniti. Da bi se to gibanje takoj odkraja zatrl, izdal je začasni španski vladar dekret, ki določuje da ima neka postava od l. 1821 zoper zarote v moč stopiti. Po vsem pa se ne kaže, da bi karlistična stranka imela upanja zmagati.

Egiptovski podkralj je svoje zadnje potovanje tako naglo pretrgal na posebna sporočila iz Carigrada. Vendar se ondanjšnja vest o velikih bojnih pripravih do zdaj ni potrdila.

Razne stvari.

* („Verfassungstag“ v Celji) V nedeljsoso slovenski rodoljubi v Savinski dolini sklenili, da se udeležimo Slovinci javnega shoda, ktere ga napravijo nemškutarji 8. t. m. in pri katerem se bo govorilo o stvarih, ki se tako blizotičejo naše koristi. Upati je, da bo slovensko ljudstvo tudi pri tem shodu iz tisoč in tisoč grl potrdilo vse, kar so dozdej sklepali naši tabori.

* (Iz Ljubljane) se nam piše: Št. Peterska dekleta so za zvonika svoje farne cerkve napravile trikolore po 14 seženj dolge, ter jih na dan „boba“ razobesile. Nemškutarji so se zelo jezili, a pomagalo jim ni nič.

* (Iz Novega mesta) se nam piše 21. mal. srpna: Pred nekimi dnevi se je privleklo v naše mesto nekaj ljudi, ki mislijo, da so poklicani nemško kulturo med nami razširjati. Med njimi ste dve osebi ženskega spola, menda že devici v kozoprsku. Po dveh čepitih v kakovem kotu, v temi pa — da kar naravnost povem — delati, kar hočeti. Ti ljudje so naredili v kazini glediščino predstavo, — škandal v pravem pomenu besede. In stare, navadne dunajske fraze so bile našim nemškutarjem jako všeč. Kljub temu se pa v kazini ni zbralo veliko gledaželne množice, tako da ste devici (!) komaj dobili za stroške povrnen denar in morale bi bile naše mesto zapustiti, da se jih niso nemškutarji usmilili ter jim dali iz milosti nekaj denarja za življenje. Saj bi bila pa to res velika nesreča za mesto, ko bi sejalki nemške kulture morale svoja kopita pobrati ter nas pustiti v pogubljenih panslavističnih sanjarijah! — Omenjeni glediščini škandal je pa nekoga naših nemških Kranjcev (!) tako razveselil, da je začel kakor besen po krémah kmete loviti, jim za vino plačevati in prigovarjati jih naj ne bodo Slovenci, rekoč: Kaj ne, mi smo Kranc', mi nismo Slovenc'. In ta gospod je c. k. uradnik! Moj zadnji dopis v „Slov. Nar.“ je naše Pruse jako razsrdil. Celi dan ni bilo družega slišati, nego: V „Slov. Nar.“ je infamija! Vprašamo pa, kaj je večja infamija, ali to, da človek resnico govori in piše, ali to, da uradniki, ki bi imeli §. 19. spolnovati, naše prosto ljudstvo zapeljujejo? Ali ni to večja infamija, da nemškutarji mečejo v „Tagblatt-u“ na našega občestovanega domoljuba prof. Trdino, ognjene pušice srdu? — Denes je zapustil 11. bataljon tukaj lociranih strelcev naše

mesto. Pri meščanih niso ostali v dobrem spominu, kajti ni bilo dobrega slišati o njih. Namestu njih je prišel 19. bataljon pri katerem so skoro sami Slovenci. Radovedni smo, kako se bodo obnašali Slovenci v dvojnem suknu.

* (Dr. Jordan), vrednik dunajske „Zukunft“ je nastopil svojo kazen zarad uvodnega članka o pravoslovnem gospodarjenju na Štirnem. G. Jordanu je prisojeno 14 dni sedéša.

* (Slatinska kopel.) Obiskovalci te kopeli nam poročajo, da so v kopelskih prostorih v Slatini ne nahaja noben slovanski časopis, dasiravno je kakor vsako leto tudi letos mnogo Slovanov v Slatini. Zdej je nekoliko hrvaških trgovcev v knjigi za pritožbe izreklo željo, naj bi se vsaj naročali slovenski časopisi, saj stoji Slatina vendar na slovenskih tleh. Ali bo znani zaničevalec vsega, kar je slovensko, dr. Schiller, vodja slatinski ustregel toliko opravičeni želji, je več kakor dvomljivo. Dopis v „Tagesp.“ graja slabo gospodarstvo na Slatini in torej priporoča, naj bi se kopel prodala. Mislimo, da se bodo vsaj slovenski poslanci ustavili prodaji: dokler je Slatina deželno posestvo, ima zedinjena Slovenija šo nekoliko pravice do nje, ako pa se spremeni v denar, hitro ga porabijo Nemci za svoje namene.

* (Hromatišče in bolnišče.) Srenje gorénjegrajskega okraja na Štirnem so soglasno sklenile, da se ima za ta okraj napraviti hromatišče in bolnišče. Srenje hočejo te dobrodejne ustanove napraviti na svoje stroške in sicer v Mozirji. Bajé je mozirska srenja že lansko leto prodala svoj srenjski gozd, da bo s pridobljenimi denarji podpirala novo ustanovo.

* (Ljubljanska licealna knjižnica) dobode odslej namesti doznanih 500 gld. vsako leto 1000 gld. dotacije. Ravno toliko goriska. Bomo videli, ali bodo te knjižnice odslej kaj bolj na to pazile, da se s slovanskimi knjigami preskrbljujejo. Do zdaj je bila na ljubljanski licealni biblioteki slovenska literatura od l. 1840 naprej čisto zanemarjena. Stvar bi bila vredna, da se v deželnem zboru kranjskem kdo oglasi. Ni čuda, saj bibliotekar ne ume besedice slovenski. Avstrijska vlada rajše daje službe Prusom nego domačinom.

Čestitemu občinstvu naznanjam, da sem prevzel

Lectarijo Mihaela Ensleina

v Krihuberjevi hiši v Graškem predmestji.

Priporočam svoje izvrstne lectarske izdelke posebno pa čestiti duhovščini najboljše izdelane

cerkvene sveče

raznih sort po najnižji ceni.

Spoštljivo

JOSEF PELIKAN.

lectar v Mariboru.

!! Oznani !!

Samo nekoliko časa še,

dokler se namreč zaloga popolnoma ne izprazni, razprodaja se blago, iz konkursne mase kupčijske hiše E. & P. na Dunaji — kolikor tega blaga še imamo.

Prodajemo 25 procentov ceneje, kakor je blago v fabriki veljalo, in sicer na drobno kakor na debelo.

Cena po odbitih 25% stoječa in nepremeljiva:

Trobela platna, 33 vatlov 5 fl. in više
" " 36, 40 in 50 vatlov
holandsko 11 " "

Chiffon, Toileforte, Naturel Mollinos,
vatal 14 kr. in više.
Thanina, vatal 15 " "
6 robcev pravega platna 90 kr.

Blago za obleko, jako različno, čudovito po
Tanek Mohair in Luster v vseh barbah po 30 kr. in više.
Žensko perilo: srajce pisane in gladke in izmišljene po
1 gld 10. kr. in više.
Korseti, pleteni in lepo izdelani, spodnja obleka; **perilo**
za može vsake baže.

ceni, po 10, 12, 15, 20 kr. itd. vatal. **Sukno** za hlače in suknje, kozuhovina, double, velour čudovito po ceni
1000 vatlov platna, z dnji kosi do 5, 6, 8, in 10 vatlov se prodajajo neizmerno dober kup.
Jopiči in plašči za dež po naj nižji ceni.

Na pismena naročila bomo ustrezali hitro ali za gotov denar ali proti poštenu povzetju.

Razpodajalnica edino v gospodskih ulicah št. 113 nasproti Pichsovi kavarni.

Spoštljivo

Schneider & Bettelheimova
razprodalnica dunajskega blaga.